

BRIDGERTON-KIRJAILIJAN UUTUUS

KOTIOPETTAJATTAREN SALAISUUS

Smythe-Smith

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätkeyty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

KOTIOPETTAJATTAREN SALAISUUS

Smythe-Smith

JULIA QUINN

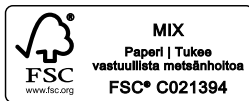
Suomentanut Siiri Hornsby

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *A Night Like This* ilmestyi Yhdysvalloissa 2012.

Copyright © 2012 by Julie Cotler Pottinger
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5685-6
Painettu EU:ssa

Ianalle, joka on vahvimpia tuntemiani ihmisiä.

*Ja myös Paulille,
vaikka en vieläkään ymmärrä,
mihin voi tarvita seitsemää makuupussia.*

Prologi

”Winsteadin pentele petkutti!”

Daniel Smythe-Smith räpäytti silmiään. Hän oli hivenen juovuksissa, mutta tuntui aivan kuin häntä olisi juuri syytetty petkuttamisesta korttipelissä. Oli vienyt tovin varmistua asiasta: hän oli ollut Winsteadin jaarli vasta vajaan vuoden ja unohti edelleen välillä vastata, kun häntä kutsuttiin arvonimellä.

Mutta ei – hän oli kuin olikin Winstead, tai oikeastaan Winstead oli hän, ja...

Danielin pää nuokahti ja sitten kallistui. Mitä hän olikaan juuri ajatellut?

Ai niin. ”Enkä”, hän sanoi hitaasti, yhä perin hämillään. Hän kohotti kätensä vastaväitteeksi, koska oli varma, ettei ollut petkuttanut. Viimeisimmän viinipullon kumoamisen myötä se saattoikin olla ainoa seikka, josta hän ylipäättään oli varma. Hän ei kuitenkaan saanut sanotuksi mitään muuta. Vei kaiken keskitymisen hypätä pois alta, kun korttipöytä kiiti häntä kohti.

Korttipöytä? Helvetin kuustoista, kuinka humalassa hän oikein oli?

Mutta niin vain oli, että pöytä lojui nyt kyljellään, kortit olivat levinneet lattialle ja Hugh Prentice karjui Danielille kuin raivo härkä.

Hugh taisi olla humalassa hänkin.

”En petkuttanut”, Daniel sanoi. Hän kohotti kulmakarvojaan ja räpytteli silmiään ikään kuin saisi pöllömäisellä eleellä kuorittua pois päihtymyksen harson, joka tällä hetkellä sumensi, no,

kaiken. Daniel katsoi parasta ystäväänsä Marcus Holroydia ja kohautti olkapäitään. ”Minä en koskaan petkuta.”

Kaikkihan nyt tiesivät, ettei Daniel koskaan petkuttanut.

Mutta Hugh oli silmin nähden menettänyt harkintakykynsä, eikä Daniel voinut kuin tuijottaa, kun hän pauhasi kädet viuh-toen ja ääntään alati korottaen. Aivan kuin simpanssi, Daniel tuumi uteliaana. Karvapeitettä lukuun ottamatta.

”Mistä Hugh puhuu?” Daniel kysyi yleisesti kaikilta.

”Sinulla ei mitenkään voinut olla ässää”, Hugh vaahtosii. Hän syöksähti Danielin suuntaan syyttävä käsivarsi epävakaasti sojossa. ”Ässän olisi pitänyt olla... olla...” Hugh osoitti summa-mutikassa sinne päin, missä pöytä oli aikaisemmin ollut. ”No, sen ei olisi pitänyt olla sinulla”, hän jurahti.

”Mutta oli silti”, Daniel sanoi. Ei äkäisesti, ei edes puolustellen, vaan asialliseen sävyyn ja olkapäitään tyhjentävästi kohauttaen.

”Ei voinut olla”, Hugh tiuskaisi. ”Tunnen pakan jokaisen kor-tin.”

Se oli totta. Hugh tiesi aina, missä kortit milloinkin liikkuiivat. Hänellä oli luonnottoman terävät aivot. Hän osasi myös laskea päässään – monimutkaisia laskuja yli kolminumeroisilla luvuilla, joissa piti lainata ja merkitä muistiin ja kaikkea muuta sellaista roskaa, jota koulussa oli pakotettu tankkaamaan.

Jälkikäteen ajateltuna Danielin ei kenties olisi pitänyt haastaa Hughia korttipeliin. Mutta hän oli kaivannut viihdykettä ja totta puhuen olettanut häviävänsä.

Kukaan ei koskaan voittanut Hugh Prenticeä korttipelissä.

Paitsi näköjään Daniel.

”Hämmästyttävää”, Daniel mutisi kortteja tutkaillessaan. Nyt ne toki viruivat lattialla, mutta hän muisti kätensä. Hän oli yl-lättynyt yhtä paljon kuin muutkin, kun oli pelannut voittokortit. ”Minä voitin”, hän ilmoitti, vaikka oli luultavasti tehnyt sen selvä-ksi jo aiemmin. Hän kääntyi takaisin Marcusin puoleen. ”Ajatella.”

”Kuunteletko edes?” Marcus sihahti. Hän läpsäytti käsiään Danielin nenän edessä. ”Herätys!”

Daniel rypisti otsaansa ja nyrpisti nenäänsä, kun korvissa

alkoi soida. Läpsäytys oli ollut tarpeeton. ”Hereillä ollaan”, hän sanoi.

”Tämä ei jää tähän”, Hugh ärisi.

Daniel katsoi häntä häkeltyneenä. ”Mitä?”

”Nimeä sekundanttisi.”

”Haastatko minut kaksintaisteluun?” Siltä se nimittäin kuulosti. Mutta toisaalta Daniel oli humalassa. Ja näytti kovasti siltä, että niin oli Hughkin.

”Daniel”, Marcus urahti.

Daniel kääntyi. ”Hän taisi haastaa minut kaksintaisteluun.”

”Daniel, turpa tukkoon.”

”Phyh.” Daniel sivuutti Marcusin mutinat kädenheilautuksella. Marcus oli hänelle yhtä rakas kuin oikea veli, mutta toisinaan tämä osasi olla kamalan kalkkeutunut. ”Hugh”, Daniel sanoi edessään raivoavalle miehelle, ”älä ole aasi.”

Hugh hyökkäsi häntä kohti.

Daniel loikkasi sivuun, mutta ei kyllin nopeasti, ja molemmat miehet mätkähtivät lattiaan. Danielilla oli enemmän massaa, mutta Hugh oli raivoissaan siinä missä Daniel oli pyörällä päästään ja ehti täräyttää nyrkillään ainakin neljä iskua ennen Danielin ensimmäistäkään.

Eikä sekään osunut maaliinsa, sillä Marcus ja muutama muu ryntäsivät tappelijoiden väliin ja kiskoivat heidät erilleen.

”Helkkarin hujari”, Hugh kähisi ja rimpui häntä pitelevää kaksikkoa vastaan.

”Pölkkyä.”

Hughin ilme synkkeni. ”Vielä minä saan hyvityksen.”

”Etkä saa”, Daniel tokaisi. Jossakin vaiheessa – luultavasti silloin, kun Hughin nyrkki oli osunut hänen leukaansa – hämmennyksen tilalle oli astunut suuttumus. ”Hyvityksen saan minä.”

Marcus voihkaisi.

”Puistossa, niinhän?” Hugh sanoi viileästi viitaten Hyde Parkiin ja sen tiettyyn syrjäiseen kolkkaan, jossa herrasmiehillä oli tapana selvittää erimielisyytensä.

Daniel katsoi häntä vakaasti silmiin. ”Aamunkoitteessa.”

Seurasi levoton hiljaisuus, kun muut odottivat jommankumman miehen tulevan järkiinsä.

Mutta kumpikaan ei tullut. Ei tietenkään tullut.

Hughin suupieli kohosi aavistuksen. ”Sovittu.”

”Samperi soikoon”, Daniel vaikeroi. ”Päätä särkee.”

”Ihanko totta”, Marcus vastasi ivallisesti. ”Kuinka kummassa siinä niin pääsi käymään?”

Daniel nielaisi ja hieroi vahingoittumatonta silmäänsä. Sitä, jota Hugh ei ollut edellisenä iltana iskenyt mustaksi. ”Sarkasmi ei sovi sinulle.”

Marcus ei korvaansa lotkauttanut. ”Voit yhä tehdä tästä lopun.”

Daniel vilkaisi ympärilleen – aukiota reunustavia puita ja kirkaanvihreää nurmikkoa, joka levittyi hänen edessään aina Hugh Prenticeen ja tämän asetta tarkastavaan vierustoveriin asti. Auringonnoususta ei ollut kymmentäkään minuuttia, ja autereinen aamukaste sinnitteli edelleen lehdillä ja ruohonkorsilla. ”Taitaa olla hieman liian myöhäistä, vai mitä sanot?”

”Daniel, tämä on sulaa hulluutta. Sinulla ei ole mitään asiaa ryhtyä ammuskelemaan. Olet taatusti vieläkin tuitarissa eilisen jäljiltä.” Marcus katsahti Hughin suuntaan huolissaan. ”Ja niin on hänkin.”

”Hän väitti, että petkutin.”

”Sen takia ei kannata kuolla.”

Daniel pyöräytti silmiään. ”Voi hellanlettas, Marcus. Ei Hugh minua oikeasti ammu.”

Marcus katsoi jälleen Hughia levottomana. ”En menisi van-nomaan.”

Daniel sivuutti Marcusin huolet toisella silmien muljautuksella. ”Hän ampuu ilmaan.”

Marcus pudisteli päätään ja asteli sitten aukion keskelle tapaamaan Hughin sekundantin. He tutkivat toistensa aseet ja neuvottelivat tohtorin kanssa.

Kuka hemmetti keksi tuoda kaksintaisteluun tohtorin? Eihän näissä koskaan ammuttu vastustajaa oikeasti.

Marcus palasi synkkänä ja ojensi aseensa Danielille. ”Yritä olla tappamatta itseäsi”, hän mutisi. ”Tai Hughia.”

”Selvän teki”, Daniel sanoi juuri niin hilpeästi, että tiesi käyvänsä Marcusin hermoille. Hän meni aseisiin, kohotti kätensä ja jäi odottamaan lähtölaskentaa.

Yksi.

Kaksi.

Kol-

”Hitto vie, sinä ammuit!” Daniel mylvähti ja katsoi Hughia raivonsekaisen järkytyksen vallassa. Sitten hän katsoi olkapäätään, joka vuoti nyt verta. Luoti oli osunut vain lihakseen, mutta helkkari sentään, että sattui. Ja kyseessä oli vielä ampu-makäsi. ”Mitä helvettiä päässäsi liikkuu?” hän huusi.

Hugh vain seistä tönötti töllöttämässä häntä, ikään kuin ei olisi tajunnut, että ampumahaava voisi vuotaa verta.

”Perhanan tunari”, Daniel mutisi ja kohotti aseensa vastaiskuun. Hän tähtäsi sivummalle – siellä oli sopiva paksu puu, joka kestäisi luodin – mutta sitten tohtori säntäsi lähemmäs puhua pulputtaen, ja kääntyessään häntä kohti Daniel liukastui kostealla nurmella, jolloin liipaisinsormi koukistui ja ase laukesi ennen aikojaan.

Saamari, miten kipeää rekyyli teki. Typerä –

Hugh karjaisi.

Veri hyytyi Danielin suonissa, ja kasvava kauhu sai hänet kohottamaan katseensa kohtaan, jossa Hugh oli äsken seissyt.

”Hyvä Jumala.”

Marcus oli jo lähtenyt juoksemaan paikalle tohtori kintereillä. Verta oli kaikkialla niin paljon, että jopa aukion poikki näkyi, kun se imeytyi ruohikkoon. Ase lipesi Danielin kädestä, ja hän astui askelen eteenpäin kuin transsissa.

Luoja paratkoon, oliko hän juuri surmannut ihmisen?

”Tuokaa laukkuni!” tohtori huusi, ja Daniel otti toisen askelen. Mitä nyt piti tehdä? Auttaako? Marcus oli jo auttamassa, samoin Hughin sekundantti, ja eikö Daniel ollutkin juuri ampunut häntä?

Mutta niinkö herrasmiehen tuli toimia? Auttaa uhria, jonka oli juuri lävistänyt luodillaan?

”Sinnittele, Prentice!” joku aneli, ja Daniel otti askelen askelen perään, kunnes veren kuparinen löyhkä iski vasten kasvoja kuin nyrkki.

”Sitokaa se tiukasti”, joku sanoi.

”Jalka ei parane.”

”Parempi menettää jalka kuin henki.”

”Verenvuoto täytyy tyrehdyttää.”

”Painakaa lujempaa.”

”Pysy hereillä, Hugh!”

”Hän vuotaa vieläkin!”

Daniel vain kuunteli. Hän ei tiennyt, kuka sanoi mitään, eikä sillä ollut väliäkään. Hugh oli kuolemaisillaan, aivan hänen silmiensä edessä, ja syy oli hänen.

Se oli vahinko. Hugh oli ampunut häntä. Ja ruohikolla oli märkää.

Daniel oli liukastunut. Herran tähden, tiesiväthän muut, että hän oli liukastunut?

”Minä... minä...” Hän yritti puhua, mutta sanoja ei tullut, ja sitä paitsi Marcus oli ainoa, joka edes kuuli.

”Sinun lienee paras perääntyä”, Marcus sanoi synkeästi.

”Onko hän...” Daniel yritti kysyä ainoan kysymyksen, jolla oli merkitystä, mutta kurkkua kuivasi.

Ja sitten hän pyörtyi.

Daniel tuli tolkkuihinsa Marcusin vuoteessa ja tiukka side olkavartensa ympärillä. Marcus istui tuijottamassa ikkunasta keskipäivän kirkkaaseen aurinkoon. Heräilevän Danielin suusta pääsi korahdus, ja Marcus käännähti äkisti.

”Hugh?” Daniel kysyi käheällä äänellä.

”Hän on elossa. Ainakin viime tiedon mukaan.”

Daniel sulki silmänsä. ”Mitä menin tekemään?” hän kuis-kasi.

”Hughin jalka on tohjana”, Marcus sanoi. ”Osuit valtimoon.”

”Ei ollut tarkoitus.” Kuulosti säälittävältä, mutta se oli totuus.

”Tiedän.” Marcus kääntyi takaisin ikkunaan. ”Sinulla on surkea sihti.”

”Liukastuin. Maa oli märkä.” Daniel ei tiennyt, miksi edes sanoi niin. Ei sillä ollut väliä. Ei, jos Hugh kuolisi.

Lempo soikoon, hehän olivat ystäviä. Se tässä olikin kaikkein älyttömintä. He olivat ystäviä, Daniel ja Hugh. He olivat tunteneet toisensa vuosikaudet, aina ensimmäisestä Etoninlukukaudesta asti.

Mutta Daniel oli ollut päissään, ja Hugh oli ollut päissään, ja kaikki olivat olleet päissään, kaikki paitsi Marcus, joka ei koskaan juonut kuin yhden tuopin kerrallaan.

”Miten olkapää voi?” Marcus tiedusteli.

”On kipeä.”

Marcus nyökkäsi.

”Mutta hyvä niin”, Daniel totesi ja käänsi katseensa.

Marcus luultavasti nyökkäsi uudestaan.

”Tietääkö perheeni, mitä tapahtui?”

”En osaa sanoa”, Marcus vastasi. ”Jos eivät vielä tiedä, niin pian tietävät.”

Daniel nielaisi. Kävi miten kävi, hänestä tulisi hylkiö, ja perhe saisi kärsiä hänen huonosta maineestaan. Hänen vanhemmat sisarensa olivat jo naimisissa, mutta Honoria oli vasta astunut seuraelämään. Kuka tämän nyt huolisi?

Eikä Daniel halunnut edes ajatella, miten selkkaus vaikuttaisi heidän äitiinsä.

”Joudun lähtemään maasta”, Daniel sanoi ykskantaan.

”Hugh ei ole vielä vainaa.”

Daniel ei ollut uskoa lausahduksen koruttomuutta. Hän katsoi Marcusia.

”Jos Hugh jää henkiin, sinä voit jäädä maahan”, Marcus sanoi.

Tottahan se oli, mutta Hughin selviäminen ei ollut kovin todennäköistä. Daniel oli nähnyt veren. Hän oli nähnyt haavan. Hän oli hitto soikoon nähnyt jopa luun, joka oli paljastunut ihon alta kaikkien nähtäville.

Sellaisesta vammasta ei voinut jäädä henkiin. Jos Hugh ei kuolisi verenhukkaan, niin viimeistään infekioon.

”Minun pitää mennä tapaamaan häntä”, Daniel päätti lopulta ja kohottautui istumaan. Hän heilautti jalat vuoteen toiselle laidalle ja oli jo melkein pystyssä, kun Marcus ehti hätiin.

”Huono ajatus”, Marcus varoitti.

”Haluan kertoa Hughille, etten ampunut tahallani.”

Marcusin kulmat kohosivat. ”Tuskinpa se on tärkeää.”

”Minulle on.”

”Rauhantuomari saattaa olla paikalla.”

”Jos rauhantuomari jahtaisi minua, hän olisi jo yhyttänyt minut täältä.”

Marcus pohti hetken, astui sitten syrjään ja sanoi: ”Olet oikeassa.” Hän ojensi kätensä, ja Daniel otti hänestä tukea.

”Pelasin korttia”, Daniel sanoi ontolla äänellä, ”koska niin herrasmiehet tekevät. Ja kun Hugh syytti minua huijariksi, väitin vastaan, koska niin herrasmiehet tekevät.”

”Älä kiduta itseäsi”, Marcus sanoi.

”Hiljaa”, Daniel sanoi synkästi. Hän puhuisi puhuttavansa loppuun. Nämä sanat oli pakko sanoa. Hän katsoi Marcusia silmät leimuten. ”Tähtäsin puuhun, koska niin herrasmiehet tekevät”, hän jatkoi raivoissaan. ”Mutta ammuin silti ohi. Ammuin puun ohi, ja osuin Hughiin, ja nyt minä hitto soikoon teen niin kuin *miehet* tekevät, eli menen hänen luokseen ja pyydän anteeksi.”

”Saat minulta kyydin”, Marcus sanoi. Muuta sanottavaa ei ollut.

Hugh oli Ramsgaten markiisin toiseksi vanhin poika, ja hänet oli viety isänsä kotiin St. Jamesin alueelle. Daniel huomasi hyvin äkkiä, ettei ollut tervetullut.

”Sinä!” markiisi mylvi ja osoitti Danielia käsi ojossa kuin itse paholaista. ”Kuinka kehtaat näyttää naamaasi täällä?”

Daniel pysytteli liikkumatta. Ramsgatella oli oikeus olla vihainen. Hän oli järkyttynyt. Hän suri. ”Tulin vain –”

”Ottamaan osaa, vai?” Ramsgate keskeytti pilkallisesti. ”Arvatenkin petyt pahasti, kun kuulet, että se on vielä liian aikaista.”

Daniel salli itselleen toivonkipinän. ”Hugh on siis elossa?”

”Juuri ja juuri.”

”Haluaisin pyytää anteeksi”, Daniel sanoi jäykästi.

Ramsgaten jo ennestään pullottavat silmät laajenivat irvokkaasti. ”Pyytää anteeksi? Ihan todellako? Luuletko, että anteeksi-pyyntö pelastaa sinut hirsipuulta, jos poikani kuolee?”

”En minä siksi –”

”Pidän huolen siitä, että joudut vielä köyden jatkoksi. Älä luulekaan, että liioittelen.”

Daniel ei epäillyt sitä hetkeäkään.

”Hugh haastoi Danielin kaksintaisteluun, ei päinvastoin”, Marcus sanoi hiljaa.

”Viis siitä, kuka haastoi kenet”, Ramsgate tiuskaisi. ”Poikani teki kuten kuuluukin ja tähtäsi syrjään. Mutta sinä...” Hän käännähti Danieliin päin ja oli yhtä kiukkua ja surua. ”Sinä ammuut häntä. Miksi teit sen?”

”Se ei ollut tarkoitus.”

Hetken Ramsgate vain tuijotti. ”Se ei ollut tarkoitus. Tuoko on selityksesi?”

Daniel ei vastannut. Hänenkin korvissaan se kuulosti lattealta. Mutta se oli totuus, niin kauheaa kuin sen latteus olikin.

Hän katsoi Marcusia toivoen saavansa äänettämiä neuvoja, vihjettä siitä, mitä sanoa, miten jatkaa. Mutta Marcuskin oli ymmälään, ja Daniel arveli, että olisi pyytänyt vielä kerran anteeksi ja lähtenyt pois, ellei hovimestari olisi juuri silloin astunut sisään ja ilmoittanut, että tohtori oli tulossa kertomaan Hughin voinnista.

”Miten hän voi?” Ramsgate tivasi.

”Hän jää henkiin”, tohtori vahvisti, ”kunhan haava ei tulehdu.”

”Entä jalka?”

”Sitä ei tarvitse amputoida. Edellyttäen siis, ettei haava tulehdu. Mutta hän joutuu ontumaan ja saattaa jäädä rammaksi. Luu oli lohjennut. Tuin murtuman niin hyvin kuin kykenin...” Tohtori epäröi. ”Hoitokeinoja ei ole loputtomiin.”

”Milloin selviää, onko haava tulehtunut?” Daniel kysyi. Hänen oli saatava tietää.

Tohtori kääntyi. ”Kuka te olette?”

”Se piru, jonka ampui poikaani”, Ramsgate ärjäisi.

Tohtori kavahti taaksepäin hämmästyksestä ja sitten väistääkseen, kun Ramsgate marssi huoneen poikki. ”Nyt kuuntelet”, markiisi sanoi häijyisti ja tuli niin lähelle, että oli Danielin kanssa miltei nenäkkäin. ”Saat maksaa tästä. Olet tuhonnut poikani. Vaikka hän jäisikin eloon, hän on tuhoon tuomittu, kun sekä jalka että elämä ovat tuhoutuneet.”

Danielin rintaa puristi kylmä, rauhaton käsi. Hän tiesi, että Ramsgate oli järkyttynyt täysin oikeutetusti. Mutta tässä oli kyse muustakin. Markiisi näytti epävakaalta, riivatulta.

”Jos Hugh kuolee, joudut hirteen”, Ramsgate sähisi. ”Ja jos ei kuole ja pääset jotenkin livistämään lain kouralta, tapan sinut itse.”

He seisoivat niin lähekkäin, että Daniel tunsi kasvoillaan kostean ilman, joka purkautui Ramsgaten suusta sana sanalta. Ja kun hän katsoi vanhemman miehen leiskuviin vihreisiin silmiin, hän tiesi, miltä tuntui olla peloissaan.

Ramsgaten markiisi tappaisi hänet. Se oli vain ajan kysymys.

”Herra markiisi”, Daniel aloitti, koska jotakin oli sanottava. Hän ei voinut vain ottaa iskuja vastaan. ”Sallitteko, että kerron –”

”En, vaan minä kerron sinulle”, Ramsgate sylkäisi. ”Ei ole väliä, kuka olet tai minkä arvonimen perit kurjalta isältäsi. Sinä kuolet. Onko selvä?”

”Meidän on aika lähteä”, Marcus keskeytti. Hän kurkotti miesten väliin ja työnsi heidät varovasti kauemmaksi toisistaan. ”Näkemiin, tohtori”, hän sanoi nyökäten tohtorille ja ohjasi Danielin tämän ohi. ”Herra markiisi.”

”Päiväsi ovat luetut, Winstead”, Ramsgate varoitti. ”Tai pikemminkin tuntisi.”

”Herra markiisi”, Daniel sanoi taas pyrkien osoittamaan miehelle kunnioitusta. Hän halusi hyvittää tekonsa. Hänen oli pakko yrittää. ”Haluan kertoa teille –”

”Älä puhu minulle”, Ramsgate keskeytti. ”Et voi sanoa enää mitään, mikä sinut pelastaisi. Piilopaikkaa et löydä.”

”Jos tapatte hänet, teidätkin hirtetään”, Marcus huomautti. ”Ja jos Hugh selviytyy, hän tarvitsee teitä.”

Ramsgate katsoi Marcusia kuin vähämielistä. ”Luuletteko, että tekisin sen omin käsin? Tappajan saa palkattua helposti. Elämän hinta on yllättävän alhainen.” Hän nyökäytti päätään Danielin suuntaan. ”Jopa hänen elämänsä.”

”Minä lähden nyt”, tohtori sanoi. Ja pakeni paikalta.

”Muista tämä, Winstead”, Ramsgate sanoi ja katsoi Danielia silmät vihasta ja halveksunnasta leimuten. ”Voit yrittää paeta, ja voit yrittää piiloutua, mutta mieheni löytävät sinut kyllä. Etkä sinä tiedä, ketkä miehiäni ovat, joten et ikinä osaa odottaa heitä.”

Nuo sanat kummittelivat Danielin mielessä seuraavat kolme vuotta. Englannista Ranskaan, Ranskasta Preussiin, Preussista Italiaan. Hän kuuli sanat unissaan, puiden lehtien havinassa ja joka ainoassa askelessa takanaan. Hän oppi kulkemaan selkä seinää vasten ja olemaan luottamatta kehenkään, edes naisiin, joilta toisinaan haki nautintoa. Ja hän hyväksyi sen, ettei saisi enää koskaan astua Englannin maaperälle tai nähdä perhettään, kunnes eräänä päivänä hänen suureksi hämmästykseksensä Hugh Prentice ontui häntä kohti pienessä italialaisessa kylässä.

Daniel tiesi, että Hugh oli jäänyt eloon. Hän sai aika ajoin kirjeitä kotoa. Hän ei kuitenkaan ollut odottanut enää näkevänsä Hughia eikä etenkään täällä, missä Välimeren aurinko paahtoi keskiaikaista kylänaukiota ja kaikkialla huikkailtiin *arrivederci* ja *buongiorno*.

”Vihdoin löysin sinut”, Hugh sanoi. Hän ojensi kätensä. ”Olen pahoillani.”

Ja sitten hän lausui sanat, joita Daniel ei olisi koskaan arvanut kuulevansa:

”Voit palata nyt kotiin. Vannon sen.”

1. luku

Ottaen huomioon, että neiti Anne Wynter oli viimeiset kahdeksan vuotta pyrkinyt välttämään huomion herättämistä, hän oli paraikaa sangen kiusallisessa tilanteessa.

Osapuilleen minuutin kuluttua hänen olisi pakko astella tilapäiselle lavalle, niita ainakin kahdeksankymmenpäiselle yleisölle, joka koostui Lontoon seurapiirien kermasta, istua fortepianon ääreen ja alkaa soittaa.

Pientä lohtua toi se, että lavalla hänen seuranaan olisi kolme muutakin nuorta neitiä. Nämä muut muusikot – surullisenkuuluisan Smythe-Smithin kvartetin jäsenet – soittivat jousisoittimia ja joutuisivat seisomaan kasvot yleisöön päin. Anne sentään saisi keskittyä norsunluukoskettimiinsa pää painuksissa. Jos hyvin kävisi, karmiva soitanta hämäisi kuulijoita sen verran, ettei kukaan huomaisi tummatukkaista naista, joka oli viime hetkellä joutunut tuuraamaan pianistia – pianistia, joka oli (kuten hänen äitinsä julisti kaikille, jotka suostuivat kuuntelemaan) sairastunut vakavasti – ei, vaan hirvittävän vakavasti.

Anne ei uskonut lady Sarah Pleinsworthin sairastumiseen hetkeäkään, mutta mitään ei ollut tehtävissä, jos hän kerran tahtoi pitää paikkansa lady Sarahin kolmen pikkusisaren kotiopettajattarena.

Äitinsä lady Sarah oli kuitenkin onnistunut vakuuttamaan, ja äiti oli päättänyt, että esitys toteutuisi kaikesta huolimatta. Ja kun lady Pleinsworth oli ensin selostanut hämmästyttävän

yksityiskohtaisesti koko Smythe-Smithien musiikki-iltaman seitsentoistavuotisen historian, hän oli ilmoittanut, että Anne tulisi kvartettiin tyttären tilalle.

”Kerroitte kerran, että olette soittaneet pätkiä Mozartin piano-kvartetosta g-mollissa”, lady Pleinsworth muistutti.

Nyt Anne katui syvästi, että oli mennyt paljastamaan sel-laista.

Sillä ei tuntunut olevan merkitystä, ettei Anne ollut soittanut kyseistä kvartettoa yli kahdeksaan vuoteen eikä koskaan kokonaisuudessaan. Lady Pleinsworth ei ottanut vastaväitteitä kuuleviin korviinsa, ja niin Anne oli toimitettu lady:n kälyn kotiin, missä musiikki-iltama oli määrä järjestää, ja hän oli saanut kahdeksan tuntia aikaa harjoitella.

Järjetöntä.

Kurjuuden ainoa valopilkku oli se, että muu kvartetti soitti niin kehnosti, että Annen virheitä tuskin huomasi. Hänen päämääränsä koko illalle olikin jäädä täysin huomion ulkopuolelle. Sillä sitä hän ei todellakaan halunnut. Siis huomiota. Monestakin syystä.

”Kohta se alkaa”, Daisy Smythe-Smith kuiskasi innoissaan.

Anne hymyili vienosti. Daisy ei näyttänyt tajuavan, että oli ala-arvoinen musikanntti.

”En malta odottaa”, sanoi Daisyn sisar Iris koruttoman kärsivällä äänellä. Hän sen sijaan tajusi.

”Älähän nyt”, rauhoitteli heidän serkkunsa Honoria Smythe-Smith. ”Tästä tulee hieno ilta. Mehän olemme perhettä.”

”Hän ei ole”, Daisy huomautti nyökäten Annen suuntaan.

”Tänä iltana on”, Honoria julisti. ”Kiitos vielä kerran, neiti Wynter. Olette toden totta pelastanut päivän.”

Anne mutisi muutaman epämääräisen sanan, koska ei yksinkertaisesti kyennyt väittämään, ettei siitä ollut vaivaa tai että ilo oli hänen puolellaan. Hän piti lady Honoriasta. Toisin kuin Daisy lady Honoria tajusi, kuinka kaameaa heidän soittonsa oli, mutta toisin kuin Iris tämä tahtoi silti esiintyä. Honoria hoki aina, että perhe oli tärkein. Perhe ja perinteet. Heitä ennen

oli ollut seitsemäntoista Smythe-Smithin serkuskatrasta, ja jos Honorialta kysyttiin, heidän jälkeensä saisi tulla toiset seitsemäntoista. Ei sillä väliä, miltä soitto kuulosti.

”Kyllä sillä on väliä”, Iris jupisi.

Honorია tökkäsi serkkuaan hellästi viulun jousella. ”Perhe ja perinteet”, hän muistutti. ”Ne ovat kaikkein tärkeintä.”

Perhe ja perinteet. Annellekin ne olisivat kelvanneet. Hänellä ei tosin ollut niistä erityisen hyvää kokemusta.

”Näkykö katsomoon?” Daisy kysyi. Hän hyppeli jalalta toiselle kuin hurjistunut harakka, ja Anne oli joutunut perään-
tymään jo kahdesti varpaitaan suojellakseen.

Honorია nyökkäsi, sillä hän seisoi lähempänä kohtaa, josta he pian astuisivat lavalle. ”Siellä on muutama tyhjä paikka, mutta vain muutama.”

Iris voihkaisi.

”Tällaistaako tämä on joka vuosi?” Anne ei voinut olla kysymättä.

”Millaista?” Honorია kysyi.

”Tuota noin...” Joitakin asioita ei yksinkertaisesti voinut sanoa työnantajansa sukulaistytöille. Ei ollut sallittua esimerkiksi vihailla suoraan toisten nuorten neitten soittotaidon puutteesta. Tai pohtia ääneen, oliko konserteissa aina näin kamalaa vai oliko tämän vuoden tilanne erityisen hirveä. Eikä etenkään ollut sallittua kysyä: *Jos musiikki-iltamissa on aina näin karmeaa, miksi yleisöä riittää edelleen?*

Juuri silloin viisitoistavuotias Harriet Pleinsworth ryntäsi sisään sivuovesta. ”Neiti Wynter!”

Anne kääntyi, mutta ennen kuin hän ehti äännättääkään, Harriet ilmoitti: ”Tulin kääntämään nuottikirjanne sivuja.”

”Kiitos, Harriet. Siitä olisi suuri apu.”

Harriet virnisti Daisylle, joka vilkaisi serkkuaan alentuvasti.

Anne kääntyi poispäin pyöräyttääkseen silmiään vaivihkaa. Kaksikko ei ollut koskaan tullut toimeen. Daisy suhtautui itseensä liian vakavasti, kun taas Harriet ei suhtautunut mihinkään vakavasti.

Salaperäinen kaunotar ja vainottu aatelismies

Daniel Smythe-Smith voi tuskin uskoa onneaan: elämä maanpaossa vihollisia vältellen on ohi, perhe ottaa hänet avosylin vastaan, ja pikkusiskoilla on epätavallisen kaunis ja älykäs kotiopettajatar Anne Wynter. Kotimaahan palannut Daniel rakastuu palavasti – mutta kuka rakastettu todella on? Romanssi lumoavan Annen kanssa takkuilee, sillä tämä tuntuu pelkävän jotakin. Palaako menneisyys vainoamaan molempia?

Huippusuositun Julia Quinnin uuden sarjan keskiössä on Smythe-Smithin perhe, joka tunnetaan epämusikaalisista neidoista ja legendaarisista konserteista.

Kansi: Anna Henriksson / Pixelpiraya | Kannen kuvat: Shutterstock

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5685-6